

[Stærmose.]

var blevet sendt den danske Regering. Man oplyste ikke Folket om, hvad der laa bag ved den britiske Regerings Henvendelse.

De væsentligste Kendsgerninger bag om den britiske Note af 9. September var jo, at Udviklingen i den britiske Zone i Nordtyskland nødvendiggjorde Skabelsen af nye tyske Statsinstanser, som kunde paatage sig en stor Del af Ansvaret for Udviklingen i den Vinter, der stod for. Forhandlingerne med de statsbærende Kræfter i Nordtyskland var allerede paa det Tidspunkt, i Begyndelsen af September, ret vidt fremskredne. Man betragtede for den største Del af Zonens Vedkommende det genopbyggede Socialdemokrati med Dr. Schumacher som Formand som det stærkeste statsbærende Element og samarbejdede med ham om Dannelsen af de nye Statsinstanser, som kunde aflaste Militærregeringen for nogle af de tunge Byrder. Det tyske Socialdemokratis Ønske gik ud paa, at Nordtyskland, den britiske Besættelseszone, herunder ogsaa Sydslesvig, skulde inddeles i 2 Hovedomraader, et vestligt, Nord-Rhinland og Westfalen, og et centralt og nordligt under Betegnelsen Neder-Sachsen. Før man skred til en saadan Oprettelse af nye tyske Statsinstanser, spurgte den britiske Regering den danske Regering, hvad man fra dansk Side ønskede, og jeg forstaaer den ultimative Tone i den britiske Note af 9. September saadan, at Spørgsmaalene blev stillet klart, fordi disse Problemer skulde løses, inden Vinterens tunge Byrder blev endnu sværere at bære. Den danske Regering svarede nej til at rejse noget statspolitisk Krav den 19. Oktober, og en lille Ugestid derefter blev da den nye Inddeling af den britiske Zone i de tre „Länder“ offentliggjort: Neder-Rhinland og Westfalen og Neder-Sachsen og saa, imod tysk socialdemokratisk Ønske, et særligt „Land Schleswig-Holstein“.

I det Efteraar, da disse Beslutninger blev truffet, var der fremsat Ønsker fra tre Omraader om administrativ Selvstændighed. Der var fremsat et Ønske fra sydslesvigsk Side allerede i September 1945, og dette Ønske fra sydslesvigsk Side var blevet understøttet her i den danske Rigsdag ved Udtalelser fra Flertallets Ordførere den 9. Juli. Denne Støtte var for øvrigt blevet givet allerede under Debatten den 27. Februar sidste Aar, og den danske Regeringsnote af 19. Oktober var jo gaaet klart ind for denne sydslesvigiske Henvendelse. Desuden forelaa der Ønske om en

saadan administrativ Selvstændighed fra Oldenburgs og fra Brunsvigs Side. Alle disse tre Ønsker om administrativ Selvstændighed blev tilsidesat, da man skred til Inddelingen af de tre „Länder“ i den britiske Zone. Jeg vil gerne spørge den højtærede Udenrigsminister, om han virkelig tror, at de danske Ønsker og de sydslesvigiske Ønsker om Adskillelse af Sydslesvig fra Holsten vil blive opfyldt, naar de ikke understøttes af et dansk Krav om en Afstemning i Sydslesvig. Tror Udenrigsministeren virkelig, at det vil være muligt at opnaa denne administrative Adskillelse, naar der tages Hensyn til, at vi allerede er blevet spurgt een Gang, medens Tid var, og svarede nej dertil, og naar Udviklingen i Mellemtiden er foregaaet saadan, at den tyske Administration er blevet lagt fast, saa at tyske Statsinstansers Opbygning allerede er skredet saa langt frem, som den er nu? Og uden denne administrative Adskillelse, uden denne Frigørelse fra Holsten, er der kun faa i Sydslesvig og heller ikke mange herhjemme, der betragter Mindretalsrettighederne som værende ret meget værd.

Det tredje store Spørgsmaal, som er nævnt i den danske Note af 19. Oktober, og som ogsaa er fremdraget den 31. Januar og ved mange andre Lejligheder, er jo Spørgsmaalet om Flygtningenes Retsstilling, Erhvervsstilling og Bosættelsesforhold i Sydslesvig. Jeg tvivler meget stærkt paa, ja, jeg kan sige, jeg tror aldeles ikke paa, at det kan lade sig gøre at øve nogen Indflydelse fra dansk Side paa disse paa-trængende og meget vanskelige Spørgsmaal, hvis det ikke tilkendegives fra dansk Side, at vi tilsigter en Forandring af de statspolitiske Forhold i Sydslesvig. Jeg tror ikke, at det er i Overensstemmelse med den Virkelighed, som man skal respektere, hvis man vil føre reel Politik, at man fremsætter Krav om tyske Statsborgeres Bopælsforhold og borgerlige Rettigheder, naar man ikke samtidig kan og vil gaa saa langt som til at stille territoriale Krav.

Et af de vanskeligste Spørgsmaal, som maa antages at komme først paa den udenrigspolitiske Dagsorden ved Fredskonferencen i Moskva, er Spørgsmaalet om den nye polske Vestgrænse. Alle ved, at dette Spørgsmaal i det væsentlige maa løses paa den Maade, at den polske Vestgrænse bliver liggende vel nogenlunde, hvor den foreløbig er blevet lagt og foreløbig er blevet anerkendt. Naar denne Fastlæggelse af den polske Vestgrænse er sket, maa vi forudse, at Bosættelsesplanerne for tyske Flygtninge dèr, hvor de nu opholder sig, vil